

Ο Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, η αιμορροούσα και ο Ιάειρος - Του Μητροπολίτη Σουηδίας Κλεόπα

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Η ευαγγελική περικοπή της Κυριακής Ζ΄ Λουκά, μας φέρνει μπροστά σε δύο γεγονότα συγκλονιστικά, που μοιάζουν διαφορετικά, αλλά έχουν την ίδια ρίζα, την πίστη.

Μία γυναίκα, άγνωστη, πάσχει δώδεκα χρόνια από ροή αίματος· κι ένας πατέρας, ο Ιάειρος, βλέπει την μονάκριβη κόρη του να πεθαίνει. Κι οι δύο πλησιάζουν τον Χριστό με πόνο, αλλά και με ελπίδα. Κι οι δύο ακούνε τα εξής λόγια: Στην αιμορροούσα, «Θάρσει, θύγατερ, ή πίστις σου σέσωκέ σε», και στον Ιάειρο, «Μη φοβοῦ· μόνον πίστευε καὶ σωθήσεται».

Ο Άγιος Νεκτάριος, στο έργο του Περί Πίστεως, γράφει: «Ἡ πίστις ἐστὶν ἡ ἀνάπαυσις τοῦ λογισμοῦ ἐν τῇ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ· ὁ ἀληθῶς πιστεύων οὐ τaráσσεται ἐν ταῖς θλίψεσιν, ἀλλὰ ἀναπαύεται ἐπὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ Κυρίου.» Δηλαδή, η πίστη δεν είναι απλή αποδοχή μιας αλήθειας· είναι ανάπαυση μέσα στην

αγάπη του Θεού, ακόμη κι όταν όλα γύρω μας φαίνονται χαμένα.

Η αιμορροούσα δεν είδε ακόμη το θαύμα, κι όμως πίστεψε. Ο Ιάειρος άκουσε ότι το παιδί πέθανε, κι όμως δεν απελπίστηκε. Αυτή είναι η πίστη που σώζει.

Ο Άγιος Νεκτάριος, στο έργο του Περί Υπομονής, σημειώνει: «Ἡ ὑπομονὴ καθαίρει τὴν ψυχὴν ὡς πῦρ χρυσόν, καὶ ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ πόνου ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ». Πόσο θυμίζει αυτό την αιμορροούσα, που σιωπηλά υπέφερε δώδεκα χρόνια, χωρίς να διαμαρτυρηθεί, μέχρι που άκουσε την φωνή του Χριστού!

Αυτό δεν μας θυμίζει τον Άγιο Νεκτάριο, που υπέμεινε αδικίες και συκοφαντίες, με σιωπή και πραότητα, χωρίς να απομακρυνθεί από τον Θεό.

Η υπομονή και η σιωπή δεν είναι αδυναμίες, είναι πνευματική δύναμη. Όπως λέγει ο Άγιος: «Ὁ ὑπομένων ἐν ἐλπίδι, ἤδη νικᾷ τὴν συμφορὰν· διότι τὴν μεταβάλλει εἰς πηγὴν ἐμπειρίας καὶ χάριτος.»

Η κραυγή του Αγίου στις αδικίες σωπαίνει και η σιωπή του κραυγάζει! Η σιωπή που δεν ήτο μια παθητική και ανενεργός στάση δειλίας, αλλά μια αρετή, αλλότρια προς την πολύβουη σύγχρονη κοινωνία μας.

Η σιωπή είναι “η γλώσσα του μέλλοντος αιώνας”, κατά τον Άγιο Ισαάκ τον Σύρο, για δε τον Άγιο Ιωάννη της Κλίμακος, η σιωπή είναι “μητέρα της προσευχής, μυστική πνευματική πρόοδος, κρυφή πνευματική ανάβασις”.

Ο Άγιος μιμείται δια της προσεγμένης ολιγωρίας ή της σιωπής την στάση του Κυρίου μας στο Θείον Πάθος, γι’ αυτό και ο Άγιος Σωφρόνιος του Έσσεξ λέγει, ότι “η σιωπή του Θεού είναι απάντηση στις αδικίες μας η πιο εύγλωττη, η πιο ευγενική.”

Η σιωπή μιλάει δυνατά και στοχεύει στην υπεροχή της αληθείας. Είναι διδασκαλία, με διαχρονικότητα. Ο Άγιος ακολούθησε την σιωπή, που είχε την δύναμη να κατεβάζει τον Θεό στην γη και να μιλάει στις ψυχές των ανθρώπων, να μεταστρέφει συνειδήσεις, να θαυματουργεί, να οδηγεί στην μετάνοια και την συντριβή της καρδιάς.

Με σιωπηλή προσευχή επικοινωνούσε ο θεόπτης Μωυσής με τον Θεό. Ενδόμυχα, παρακαλούσε τον Θεό, να του συμπαρίσταται στις δυσκολίες και να οδηγήσει τον λαό Του στην Γη της Επαγγελίας. Ο Θεός απαντούσε στην σιωπή του Μωυσή: “Τι βοάς προς με;” (Εξ. 14, 15). Η σιωπή του Μωυσή έφθανε στον Θεό ως μεγάλη βοή, ο Οποίος επενέβαινε, ικανοποιούσε τα αιτήματα του και προστάτευε τον περιούσιο λαό Του.

Η σιωπή είναι το ανάχωμα στους χειμάρρους των ανούσιων λόγων. Είναι μία

μορφή ηρωϊκής συμπεριφοράς και πνευματικής δράσεως, ενάντια στην “τόλμη” της αυθάδειας και του θράσους, των “παράλληλων διαλόγων”, δια των οποίων δεν διαλεγόμεθα και δεν επικοινωνούμε, όπως θα έλεγε χαρακτηριστικώς ο Νομπελίστας ποιητής Γιώργιος Σεφέρης.

Την εγνωσμένη παραίτηση από τον λόγο και τον αντίλογο, την σιωπή, την αυτογνωσία, “το γνώθι σαυτόν” επέλεξε ο Άγιος, για να υπερασπιστεί τον εαυτό του, στην κατά συρροή πολυετή συκοφαντική δυσφήμιση που υπέστη, επαναπαυόμενος στην αμυντική ασφάλεια του Θεού.

Στο ιερό πρόσωπό του επαληθεύθη η διαπίστωση του Αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ: “Απόκτησε την εσωτερική σου γαλήνη και χιλιάδες άνθρωποι θα σωθούν γύρω σου, χωρίς εσύ να το ξέρεις.”

Στο έργο του Περί Θείας Προνοίας, ο Άγιος Νεκτάριος γράφει: «Ὁ πιστεύων εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε ἀπογινώσκει· ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός, γίνεται πρὸς ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν».

Ο Χριστός φάνηκε να καθυστερεί να πάει στο σπίτι του Ιαείρου και μέσα σ’ αυτή την καθυστέρηση πέθανε το παιδί. Όμως εκεί, μέσα στον θάνατο, φανερώθηκε το μεγαλύτερο θαύμα. Έτσι ενεργεί και στην δική μας ζωή ο Θεός, καθυστερεί, όχι γιατί δεν ακούει, αλλά γιατί θέλει να ωριμάσει μέσα μας η πίστη.

Στο έργο Γνώθι σαυτόν, ο Άγιος διδάσκει: «Ἡ ταπείνωσις ἐλκύει τὴν χάριν· ἡ ὕβρις ἀπωθεῖ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.» Η αιμορροούσα προσέρχεται ταπεινά, δεν τολμά να μιλήσει, παρά μόνο αγγίζει το ιμάτιο του Χριστού κι η ταπείνωσή της ελκύει την χάρη. Το ίδιο έζησε κι ο Άγιος Νεκτάριος. Όταν αδικήθηκε, δεν αντέδρασε με θυμό, αλλά με προσευχή, κι ο Θεός τον δόξασε «ἐν ταπεινώσει».

Η σημερινή Κυριακή μάς διδάσκει, ότι η καθυστέρηση της χάριτος δεν είναι απουσία του Θεού, αλλά πρόσκληση για βαθύτερη εμπιστοσύνη. Όπως λέει ο Άγιος Νεκτάριος στην Χριστιανική Ηθική: «Ὅπου πίστις, ἐκεῖ καὶ ἐλπίς· ὅπου ἐλπίς, ἐκεῖ καὶ ἀγάπη·

καὶ ὅπου ἀγάπη, ἐκεῖ ὁ Θεός κατοικεῖ.»

Ας αφήσουμε, λοιπόν, τον Κύριο να κατοικήσει μέσα μας, να θεραπεύσει τις «αιμορραγίες» της ψυχής μας, να αναστήσει ό,τι πέθανε μέσα μας, και να μάς χαρίσει το φως της πίστεως που σώζει, με τις πρεσβείες του σήμερον εορταζομένου πολυθαυμάστου και ιαματικού Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως του εν Αιγίνη.